

ת"פ 15319/06/13 - יעקב הלל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון לציון

27 ינואר 2014

ת"פ 15319-06-13 מדינת ישראל נ' הלל

בקשה מס' 1

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המבקש (הנאשם) יעקב הלל

נגד

המשיבה (המאשימה) מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשת הנאשם לביטול כתב האישום מחמת טענת "הגנה מן הצדק" שעניינה בטענה לאכיפה בררנית ולחלופין לביטול כתב האישום משום שאינו מבסס אשמה לכאורה.

רקע דיוני וטיעוני הצדדים

ביום 28/5/13 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה של קבלת דבר מרמה.

על פי הנתען בכתב האישום, הגיש הנאשם, ביום 17/7/11, תביעה לקבלת דמי אבטלה למוסד לביטוח לאומי בסניף רמלה (להלן- "המל"ל"), בה הצהיר כי אינו עובד, אין לו הכנסות, וכי כל הפרטים שבתביעה האמורה ובצירופותיה הם אמת. בעשותו כן, נטען, כי הנאשם מסר הצהרה כוזבת, שכן באותה העת הועסק על ידי "אגודת הספורט- הפועל תל אביב" (להלן- "האגודה") וקיבל רכב צמוד, שימוש בדלקן והוצאות נסיעה לחו"ל.

עוד נטען, כי הנאשם התייצב במל"ל במהלך חודש פברואר, והציג תלוש שכר עבור משכורת ששולמה לו בחודש דצמבר, ולא דיווח כי התשלום הינו עבור עבודתו בחודשים יוני 2011 ועד דצמבר 2011. בהצהרתו ובהעלמת מידע, יצר הנאשם מצג שווא מול המל"ל, אשר בהסתמך עליו שילם לו המל"ל, עבור התקופה האמורה, דמי אבטלה בסך של 31,098 ₪.

הנאשם עותר בבקשה לביטול כתב האישום.

לטענתו, מתוך עובדות כתב האישום עולה כי הבסיס לאישומו בעבירה של קבלת דבר במרמה הוא הצגת תלוש שכר כוזב בפני המל"ל, שלא שיקף נכונה את תקופת העסקתו על ידי האגודה בגינה שולם השכר הנקוב בו. על כן טוען הנאשם, כי עובדות כתב האישום מלמדות שהאגודה היא "מבצעת בצוותא" של עבירת קבלת דבר במרמה, משום שהנפיקה לו מסמך כוזב וקיבלה טובת הנאה במרמה, כאשר נמנעה מלדווח על העסקתו ולהפריש משכרו דמי ביטוח לאומי. הימנעות המאשימה מלהגיש נגד האגודה כתב אישום, בנסיבות אלה, מהווה, לשיטת הנאשם, הפליה פסולה, המחייבת ביטולו של כתב האישום.

לחלופין, טוען הנאשם, כי אם תלוש השכר אינו כוזב, הרי שאין בסיס להגשת כתב האישום, ויש לבטלו, אם משום שלא מתקיים יסוד המרמה ואם משום שלא ניתן לטעון כלפיו כי הציג מצג כוזב, מקום בו המל"ל יכול היה להסתמך על הנתונים הנקובים בתלוש השכר מבלי להיזקק להסבריו.

המאשימה טוענת, כי לא נמצא שתלוש השכר מזויף ולא נטען כך בכתב האישום. על כן, וממילא אין במעשי האגודה לגבש עבירה של קבלת דבר במרמה, וההחלטה שלא להגיש כתב אישום כנגדה נעשתה כדין ויש לדחות את בקשת הנאשם לביטולו של כתב האישום.

דין והכרעה

לאחר שנתתי דעתי לעובדות כתב האשום ולטענות הצדדים, מצאתי כי דין הבקשה לביטול כתב האישום, על כל טעמיה, להידחות.

טענות הנאשם לעניין אכיפה בררנית, הן אלה המייחסות לאגודה הנפקת תלוש שכר כוזב, והן אלה המייחסות לאגודה שותפות לעבירה של קבלת דבר במרמה, הן טענות עובדתיות, החורגות ממסגרת עובדות כתב האישום. על כן, אין מקומן כטענות הגנה מקדמיות, וכבר מטעם זה, ומבלי להידרש לגופן, דין הבקשה להידחות.

על פי עובדות כתב האישום, מואשם הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בשל מצג שווא שיצר כלפי המל"ל באמצעות הצהרות כוזבות והעלמת מידע בתביעה לקבלת דמי אבטלה. עיון בכתב האישום מעלה כי אין הוא כולל טענה לפיה תלוש השכר, אשר על פי הנתען הציג הנאשם בפני המל"ל, הינו מסמך כוזב שלא שיקף נכונה את הנקוב בו, אלא טענה כי הצהרות הנאשם, ביניהן אף אלה שמסר בקשר עם אותו תלוש שכר, היו כוזבות ולא שיקפו נכונה את מצבו התעסוקתי ואת הכנסותיו.

על כן, ובמצב דברים זה, נשמט הבסיס העובדתי מתחת לטיעון הנאשם בעניין המעשים שמייחס הוא לאגודה בהנפקת תלוש שכר כוזב ולמעמדה כ"מבצעת בצוותא" של עבירת קבלת דבר במרמה.

הכלל הוא כי על הטוען להגנה משום אכיפה בררנית להראות כי מדובר בהפליה בין מבצעים שונים אשר יש ביניהם ו/או בין מעשיהם דימיון רלבנטי, וכי מקורה של ההפליה במניע פסול או בשיקול שרירותי של הרשות (ראו בג"צ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע, פ"ד נג(3) 189).

במקרה דנן, כאמור, אין התיזה שמעלה הנאשם מתיישבת עם עובדות כתב האישום, וממילא לא מונח כל בסיס לקביעת דימיון בין המעשים המיוחסים לנאשם לבין המעשים שמייחס הוא לאגודה, והנאשם לא טען ולא הצביע על מניע פסול מטעם המאשימה. אדרבא, מתוך עמדת המאשימה נלמד כי היא בדקה את אמיתות תלוש השכר ולא מצאה כי מדובר בתלוש כוזב, וכי אי תשלום דמי ביטוח לאומי, ככל שנעשה, אינה מהווה, עבירה פלילית.

נוכח האמור לעיל, אני דוחה את טענת הנאשם לביטול כתב האישום בטענה להגנה מן הצדק מחמת אכיפה בררנית.

הוא הדין, אף באשר לטענת הנאשם לפיה אם מתוך עובדות כתב האישום, תלוש השכר אינו מסמך כוזב, הרי שכתב האישום אינו מגלה עבירה של קבלת דבר במרמה ויש לבטלו.

טענתו זו של הנאשם מבוססת, כפי שפורט כבר לעיל, על פרשנות מוטעית של עובדות כתב האישום המייחסות לו עבירה של קבלת דבר במרמה בשל הצהרות כוזבות והעלמת מידע שלא רק בקשר עם תלוש השכר. טענתו כי לא מתקיים מצג שווה מקום בו העובדות לאשורן עולות מתוך תלוש השכר, היא טענה שמקומה לביורר במהלך המשפט, ואינה יכולה להישמע כטענת סף.

אשוב ואדגיש כי הטענות המקדמיות המנויות בסעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אינן יכולות להיטען כדבר שבשגרה, כאשר אף תוצאתה האוטומטית של קבלת איזו מהן אינה ביטול כתב האישום.

על כן, טוב יעשה באם יימצאו סניגורים את המקומות הראויים לשימוש בטיעון מקדמי בגין אלה.

סוף דבר, הבקשה לביטול כתב האישום נדחית.

המזכירות תשלח החלטתי זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשע"ד, 27 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.